

RMK. I.

241

RMK. I.

242

IGEN SZEP CRONICA
Apollonius Kiraly firol
1591.

Harmintz napot hagyoc, hogy te gondolkod-
gyílaz Melenec értelmén, hogy ha megtalálod, az
Leánt elvihed ísmet hozzám meg térüén, De ha meg
nem leled, feyedet vétetem, finte házadra küldüén.

Im Taliarchusis nagy vízi erouel nem sokára el
 iutà, à Várasba méne, láttya minden helyec hár be
 A₃ vadnac

vadnac zárolva, nagy somoruságán Várasbeli nép-
nec czudálkozik magába.

Okát egy embertől csak titkon kérdezi, mi lé-
gyen ez dolognac? Vala vgy mond, egy ió iámbor
feyedelme, Királya az Várasnac, ez éiyl az el ment
nem tudgyuc mely felé, és azon siránkoznac.

Taliarchus hallà, lón nagy vigaságba, tére min-
gyarást víssta, Királynac meg monda: hogy Apollo-
nius budosni eset vólna, nem tudgyac mely felé fán-
talan Buzáual, kinczel el fogot volna.

Antiochus hallà, ki nyitot peczétes levelet el
küldözé, hogy Apolloniust valaki meg ölné, nagy
bó iutalmát venné, ha ki megfognáis, soc ezer ara-
nyon rabul Király meg venne.

Minden felé sokan baráti közzülis iffiat keresni
kezdé, mert az iutalomnac örül vala sáuec, Wrfi
meg vtáltatéc, Keués ember marad tökéletességben,
az kit ér az ayándéc.

Hegyē, völgyen, vizen, földön mind egy aránt
vadássác az Wrfiat, de sohult nem leléc, végre An-
tiochus kétfirte Gállyákat, hogy űzze, kergesse à de-
réc Tengeren, talám kézben akadhat.

Imē azonközbe Apolloniustis Tharlis Várasba
jutà, kir az Tenger paron setálni egy ember, Elinat-
us meg látà, oia magát kéri, mert Antiochusnac vol-
na nagy haragyaiba.

Sőt ayándékoti ... yot ígirt vgy mond, à ki té-
ged meg ölhet, és mostis mindenűt még ió barátidis
féllel keresnec téged, az nagy ígíretec mind ellensé-
giddé törtéc azokat néked.

Ez főckal el méne onnat Elinatus, az Királyfi
bánkodic, Sérál az víz paron, tekint el alá s fel, gya-
korra foházkodic, láttya hogy egy ember siet artzul
reà, csak hamar elérkezik.

Stran-

Stranguilio neve, kössőne az Wrfac, állapattyat
kérdezi, Mert termétérőlis, és tekintetéről fő ember
nec itili, Meg befélle neki, mi okon kellett, és hon-
nat el budosni.

Sőt édes barátom, az ti várastokban akaroc vgy
mond laknom, nem nézhetec arra hogy Tyrusba né-
kem vólna nagy Királyságom, Ti társatoc lésec, ra-
lám közzöttetec békefűgbe lakhatom.

Monda Stranguilio, Wram te fűlűged énnékē
meg boczássa, de kűlűb ez Váras, hogy nem Fűlű-
gedet kedue ferént tARTHASSA, Más az, hogy à fűkűfűg,
rettenetes éhűg naponként fűorongattya.

Felele az Wrfi, hálát az lűtűnec hát ti bátor ad-
gyatoc, Antiochus elűt hogy futásom törtűnt énnékē
kem ti hozzátoc, mert Buzám soc vagyon, nem drá-
gánis adom, csak ti be fogadgyatoc.

Stranguilio monda, nem csak kűfűc lűfűnc té-
gedet be fogadni, De ha meg segűteű, feyenkűnt mel-
lűted kűfűc lűfűnc meg halni, Ketten be menűnec, ot
Apollonius eckűpen kezdű fűlűni.

Tharlisba lakozo népűc meg hallyátoc, kűc most
igen éhűfűtec, én Apollonius Tyrusnac Királya titű-
ket meg segűlűc, Mert nyűlűán el hűtűtem, hogy ió tē-
telemrűl tűis meg emlekezűtec.

Adoc Buzát nekűtec fűáz ezer kűbellel, csak
nyűltz nyűltz pűnzen kűblűt, Meg kűssűnec nekű, a-
tűnűlűc magokat, mingűárt meg adac à pűnzt, de A-
pollonius aűtis meg adatà isűmet vűssza nekűc.

Az Váras űrűlűűn ilyűen ió Vendűgnec, egy
Oűlűpot űtűtűtű, Kűt emlekezűtre az Váras pűatzán
nekű fel emeltűtű, Neűt à Királynac, és ió tēteműn-
nyűt reàya fel metzetű.

Mikoron az Király ot nem igen sokat bűtrű mu-
latot vólna, Stranguilio intű, tűűűb ha lehetűnű, ot im-
már

már ne mulatna, mert Antiochusnac ennyi idő alatt
immár hírével volna.

El indula azért Tyrrenum Tengeren Pentapo-
lis Városba, mind az egész Tarsis nagy hála adással
késiré az Gallyába, buczuzic mindentől nagy köny-
vezéseckel, vadnac nagy sokogásba.

Három napot éiyet hogy a fél solgaluán immár
mentenec volna, Sertelen nagy félűű nagy herte-
lenéggel a vizen támat vala, az első az Eghet, az na-
pot az villám semec elől el foga.

Kezdé az Gallyákat a fél haytogatni, nagy ha-
bockal czapdosni, Végre el rontani, az egyic da-
raby in kezdé Király fi vőni, Solgai el vestec, csak
ő magát pusztán egy hab a partra veté.

Az Tenger mingyarást hogy Apoloniust ki ve-
té czendese dec, Merő viz ruháya, nem tud houa len-
ni, magába reménkedic, hertelen előtte egy nagy e-
rős pisgás Halás csak meg állapéc.

Siránkozua kéri az Apoloniust, hogy könyörű-
lyen rayta, Mert ninczen marháya, kincze és solgai
az vízben vestec volna, Látod en magamis mint sa-
lattam vgy mond, csak egy ingbe gattyába.

Ha velem iól né téű, még csak ennem valót sem
tudom honnat vegyec, Maga Király fiu volnéc Ty-
riába azért enis el higyed, De im a ferencze látod
mint meg czufolt, nem tudom houa legyec.

Könyörűle rayta az Halás, házához viúé és en-
ni adà, Két köntőse vala, egyiket meg hagyà, más-
ikat néki adà, Város közel vala, oda igazita, tanaczá-
ual oktatà.

Meny be az Városba néki mongya vala, talál-
ot enned valót, Altistrates Király lakic it ez helybe,
kereste is solgálatot, Ne feleicz el engem, ha iól lé-
sen dolgoz, egyebet nem kévánoc.

Meg

Meg kösfőné néki tanaczát az Wrfi, az Városba
be iutà, gondolkodic azon magát kihez adgya, ki kö-
nyörűlne raita, Látà, tehát ám egy mezitelen gyer-
mec az vtzába futosna.

Olaiál az feyét mind be kepillőtte, és erőssen ki-
áltya, Hallyátoc meg vgy mond, solgác, s iőueu-
nyec, mert Király kiáltattya, a ki ašt keuánnya, hogy
meg mosodhasséc, mennyen az Lapta házba.

Király is ot léssen egész Vduaráual, mindenre
gondgya léssen, Az iőueuényeknec az feredő vtán
elég ételec léssen, Hallà est az Wrfi, hozzà vetkező-
dec, méne a Lapta sinben.

It oly sokas vala, hogy a ki hasnosson feredni
akar vala, Magát legh előűer a Lapta iátékon az meg
izaztya vala, és annac vtánna fépen veritékét le mo-
sogattya vala.

El érkezéc Király, Trancelokon által az Laptat
czapni kezdé, Apolloniust magát elő veté, Király-
nac vissza veté, maga víselését látuan gyorsaságát, Ki-
rály igen keduelé.

Király Kádba üle, de Apollonius ruhayát reà
véué, Az házból ki méne, Király egy Inasnac hagyà
meg téríténé, az feredő vtán mert volna őnéki véle
keűes beféde.

Nem sőc idő mulua Király vissza méne, az Ty-
rustis el viúéc, Paranczola Király hogy le verkezte-
néc, más ruhában öltőznéc, Egy aranyas Bársony
öltőző ruháual megafándékoztatéc.

Az étket el fogác, Király csak magánac egy Se-
tzelben ül vala, Semét fel emeluén Apolloniustnac
mosdanéc mongya vala, Az mi fauoc volna, ašt had-
nác másforra, ottan ebéd vtánra.

Egy nehány Wrackal a Hopmester táuol Király-
tól le ülteté, Ot mindenec éűnec, csak Apollonius fe-
yét

B

yét le figgeztette, Király gazdagágát, arany, ezüst
miuét semleli nagy könyuezue.

Mondánac, netalám Király gazdagágát ez az
ember irigylí, Monda Király inkább híse hogy nagy
kára fogot esébe íutni, mert csak termeteis neki meg
mutattya, hogy nem kiczin rendbelí.

Mondom azért iffiu néked monda Király velínc
vigan lakozzál, Meg adhat még néked lsten minde-
neket, à ki feyed felet ál, én hozzámis peníg minden
síkígedben bátor bízúást folyomyál.

Ezenbe be íutà az Király leánya, neue Lucina
vala, Tizennégy estendős, az Attya vendégit ren-
del czokollya vala, Attyához meg térúen az Apol-
loniust kéri kiczoda volna.

Monda Király neki, egyebet leányom en felől-
le nem tudoc, Hanem az mint látám Halás ruhayáról
félúestől hanyattatot, Kérdezd meg te jobban tudó
mi elöttínc ő semmit meg nem tagad.

Termetéhez képest à Leány az iffiat kezde azért
kérdezní, Kielő befélúen minden budosát, kezde
igen könyuezni, az Leány ssep sóckal édes befédec-
kel banattyát enyhítení.

Miénk vagy immáron iffiu Apolloni, semmit te
ne bánkodgyál, Czak az hogy Atyámtól, Leány mő-
gya vala, meg ayándékosíttál, Nám az mosásbaís
tób szolgái felet neki keduest szolgáltál.

Meg köszöné neki ssepén az Királyfi minden ío
akarattyát, paranczola Király hogy ssep Lucinánac
hozníc be az Virgínát, Kínece verésszel ssepén ví-
gastálnà az Attya lakodalmát.

Mínnýáian diczíréc az Király Leanyát, hogy
bölcs à Musicába, Czak Apollonius à tób Vendéget
kóst semmit reà nem állà, Kérdi okát Király, auagy
tudatlannac netalám alítanà,

Felele

Felele az Wrfi, igazán meg mondom, Felséged
meg boczássa, Mert az Leány affony csak tanólní
kezde, de még meg sem tanólta, adallà kezembe né-
kem az Virgínát, és Felséged meg láttya.

Nagy gyönyörűséges ékes ssep notákat az Iffiu
verni kezde, Mellyet czudál vala mind Király mind
peníg az egéfi asztal népe, az Leány nē tudgya meg-
gyen örömébe, nem győz be telni vélle.

Semét az Wrfitól el nem vési vala, gyors kezeit
czodálllyá, és tekintetíhez ékes termettéhez mind az
notákat sabnà, Attyát azon kéri, ellene ne légyen,
mert meg ayándékozna.

Tíz ezer Aranyat, és húss ezer Tallért elsőbe
néki adà, Soc drága ruhával, és egy Pohár féckel az
ayándéket tóldà, húss szolgátis adà, tiz szolgálo Leánt,
és az Vendég el oíla.

Apollonius Királytól buczút vón el akaramē-
nie, De az Leány kéri az Attyát, marassza, csak ma
el ne creíssé, Mert ben à Várbaís, nyugalmos állál-
sa neki rendelue lenne.

Azon éiyel peníg dus szerelme miat az Leány nē
alhatí, csak Apollonius forga elmeyébe, étzaka
mind kínlódec, reggel Attyát kéri, hogy mint Taní-
toul Wrfiual meg begódnéc.

Keués údó múlva nem nagy fáratíggal az Leány
meg tanólà, De szerelme miat Apolloniusnac egéssé-
ge meg bomlá, Czak fetreng ágyába, nem tud houa
lenni, nehezúl napról napra.

Doctoroc íouénec, az Pulsust meg látac, hát nin-
czen semmi dolga, Czak szerelem miat, mōngyác az
Attyánac, az Leány hogy bús vólna, kíben ellen tar-
to Királyis ne lenne, mert dolga félő vólna.

Három íeles Férfi, Király nemből valóc, Leánt
kéreíic vala, De mind ez ideíg semmi ío válasíoc

Ba

Király,

vtra nem méri véle vinni, Affony hogy est hallá,
kezde igen sirni, ecképpen fapolodni.

Ha másút volnális meg kellene iöned látván aſt
mint most vagyoc, de enis el megyec vagy élek vagy
halok, tölled el nem maradoc, Meg esküttem veled,
eméſſenec együt mind ketten meg az haboc.

Ha most engé it hatz, soha en vtánnam többé ide
nem iöhetz, Mert az Orſág meg tart, és illy meſſſe
földre semmiképpen nem ereſt, Nem mindenkor lé-
ſen à Tengeris czendez, hogy te ide euezhes.

Nem nézhetec arra hogy nehezkes vagyoc, mert
en téged ſeretlec, hogy ha meg halokis ezen en halá-
lom léſen vgy tetzik könnyeb, Azért semmiképpen
en el nem maradoc, hanem veled el megyec.

Kérgyűc meg Attyádat, az Wrfi aſt mongya,
Iſtuc miackaratty, Meg kérdéc à Királt, Leanya be-
ſédét megérté, helyén hagyà, Noha töb nallanál
magzatty nem vala, ſem ſia ſem leanya.

Kéſülénec gyorsán 32. Gállýául, ſoc arannyale-
zűſtel, drága ſoc ruhákkal, minden féle ióckal, ſánta-
lan ſoc éléſſel, Egy napot váránac ki ſép tiſta lenne,
mingyárt indulnánac el.

Nem ſokára azis Nap fénnyességében az éghre
fel iöt vala, Király ki kéſéré Leanyát és Veit ſépen
az Tenger pírtra, Sírua apolgatty mind kettőt egy
aránt, így töllec el vält vala.

Egy nehány nap mulua, imè az Tengeren nagy
hab ſél uéſt támada, kin az terhes Affony igen el re-
míle, tellyességgel el hala, Ot ál Ligozides, réghi hű
Daikáya, de ſauát nem halhattya.

Ezképpen egy Leánt ez Világra hoza, de őma-
ga el hala, Nem tudgyác meggyenec, oránként az
habis mert neuekedic vala, ſirnac és íaigatnac mindē
rendbeliec, vadnac Iſten markába.

Söt

Söt Apollonius ruhayát magáról mind le ſagat-
ta vala, Nagy keſerűſéggel à teſtre boruluán, vgy re-
ménkedic vala, nem tudgya hun kéryen, kitől ſegit-
ſéget, mert az habhozis kapnà.

Serelmes Lucinám, Wrfi mongya vala, mit mō-
gyac már Attyádnac, hogy czak eledelül hoſtalac
völt ide az Tengeri halaknac, mert vagy mind el ve-
ſünk, vagy halua tégedet it el nem hordozhatlac.

De az Kormányoſis erőſſé kiáltya, hogy à teſtet
ki vetnéc, Mert az rettenetes nagy Tengeri ſél uéſ,
mind inkább neuekednéc, egy holt haſontalan teſtért
nem kellene magokat veſteniec.

Nem lön mit miuelni Apolloniúſnac, Koporſót
czináltatà, Kit ſönnyű viáſſal temérdeké belől mind
be öttetet vala, Egy réz Tablaczkára mind az egéſ
dolgot, ſépen megírta vala.

Királyi ruhákban az Teſtet fel ſerzéc, à Kopor-
ſobáteuék, az Táblát feyéhez, à lábához penig ezer
aranyat tőnec, nagy ſírua ſokogua az koporſót fogác,
és az Tengerbe vetéc.

Az Leankát ſépē Annya ſerelmeiért az Daiká-
ual tartatty, Hogy Altiſtrateſnec ſép Lucina helyén
Tharſiát be mutalla, mert igen ſél vala Lucinaért eſ-
néc az Király haragyába.

Az hab à Koporſót harmad nap ki veté Ephesus
váraſſánál, Mikor Cerimones Doctör kün ſétálnà az
ſtanituanýiual, Fogác à Koporſót, és házához viúéc,
à Doctornac nagy móddal.

Fel nyità az Doctör, látà tehát benne egy Király
leánya fekkic, ſépen fel öltözue, piros artzolatty,
vélic hogy czak aloſic, minden ſépſég benne, meg
nem veſet ſine, à Doctör czudálkozic.

Egy Táblaczkát látà feye alat lenni, aſt ſép laſ-
ſan ki vonà, Es az raita valo íràſt el oluafa, az mint el
oluasha.

olvashatà, Kìt Apollonius keserues ighéckel eckép:
pen be irt vala.

Nagy keserűséget hagyot ez Test nékem, és az
ő Süleíne, Kì nagy fájdalommal fűlűen egy Lea-
nyát, vége lőn életénec, Ha kì reà találš, légy őltalma-
zoya, kërlec, tíftefségénec.

Az őt fáz Aranyért temesd be az földbe, kölcz
reà az őt fázát, Czendez vigh elméuel vgy várha-
fad reàd lsten irtalmasságát Vgy legyen nékedis, Kì
be rakya fépen az földbe tagaidat.

El akarà mingyárt à Doctor temetni à testet tíf-
tességgel, De egy Tanítuánya, kì őrizi vala, meg ís-
mere hogy még él, Fel gyógyíta mingyárt Mestere
láltára nagy bölcz mesterfégeckel.

Meg kérdezéc tőlle kì nemzette vólna, dolga
mint történt volna, Kìt hogy megérténec, be kéléréc
fépen Diana Templomába, még údó írtában Apol-
loniusra talám rea találna.

Eo penig immáron nagy somoruságban Taršis-
ba íutot vala, És Stranguilionac régi Gazdaiánac há-
zába állot vala, minden szerenczéit, minden budo-
sáit néki meg monta vala.

Azért édes gazdám, az Wí mongya vala, nékē
el kel sietnem, Mert engemet várnac immár réghtől
fogua, nem tudgyác houà lőttem, Tharšiat it hagyom
mind Daikástól néked, velem el nem vihetem.

Philomaciával az te Leanyoddal kërlec tarczad s
neuellyed, elég kinczet hagyoc, elég marhat néki,
kiuel fel ékesliczed, egyenes erkölcsre forgalmatos-
sággal kërlec hogy egyengessed.

En penig mind addég migh Férnec nem adom,
meg nem borotválkozom, Vgē segillyen lsten és iō
vton engem mindenűt vgy hordozzon, Tiis hiuec
legyetec, kìt az én lelkem is néktec meg hálálhasson.

Ez

Ez fők vtán ísmet haioira mingyárt Apollonius
állà, kiket soc éléssel, soc tűzes szeršámmal ő meg ra-
katot vala, soc vitéz Hadnagyoc, ieles kezű népec
ötet kőuetic vala.

Mind Antiochiát, mind penig Tyriát mingya-
rást el foglalà, Mind az két Várasnac Kirallyánac ma-
gát ot meg koronáztatà, az Tartományitis mind
hozzáya haità, pártosit le vágatà.

Tharšiat ez közbe Philomaciával az Gazda ta-
nitattya, Mert őt eštendeye már fűletéssénec régen
be kërűlt vala, Kilentz eštendőre igen bölcz lőt va-
la, az Philosophiába.

Egykor Ligozides az leány Daikáya tehát meg
akar halni, Kì legyen az Attya, Anyya, és hazáya az
Tharšiat kérdezi: Hazámnac ez Várást, Stranguili-
ot vgy mond, tudom Attyámnac lenni.

Dionisiades penig az en Anyám, Néném Philo-
macia, En ennél egyebet az te kérdéšedre nem tudō
mondania, Nagyot toháškodéc à Daika magába, kez-
de igen sirnia.

Vai nem vgy goromba, Tharšianac monda, mert
csak Gazdái ezek, Mert Apollonius az Attyádnac
neue, kì Tyrusba euezet, Anyádnac Lucina, nagy
Király leánya Attyádis Király nemzet.

Ellened à gazdák az én holtam vtán ezokaért
havétne, Meny fel à Piatzra mert ot az Attyádnac
egy Oflopot emeltec, fogd meg ašt, és mond ešt, à
Leánya vagyoc kinec ešt emeltétec.

Az Váras mingyárást, mit Attyád véle tőt, rol-
la meg emlekezi, Semmi nyauallyadat nyomorufa-
godat hidgyed el nem fienuedic, de Stranguiliois A-
polloniustért neked sockal tartozic.

Ez fők közbe Lelkét Daika kì boczatà, Leány
sirattya vala, Testét harmad napig à föld finén tartà,
mégh

C

még h Koporiót rakatà, az vtàn Pompàual el temette
vala, eſtendeig gyàſolà.

Eſtendõ el teluén gazdag ruhaiba iſmet õltõzic
vala, nagy friſſen mindennap mint Királyi leány az
Scholiba iár vala, à Koporſohozis minden napõ egy-
ſer ſirni el meggyen vala.

Iſonyu iay ſóual Attyát, Anyát Leány ot min-
dennap kiáltya, ſem enni ſem innya nem kel néki
fokſor keſerues banattyába, mert eſébe vötte, hogy
Stranguiliõs néki hamis gazdáya.

Dioniſiades ſõt mikoron egyſer à Scholiba ké-
ſerné, és Tharſia mellet Philomaciátis az õ leányát
vinné, hogy amaſt diczírnc, eſt penig aláznác, nagy
nehéz neuén véué.

Gondola magában, immár el mult annac tizen-
négy eſtendeye, hogy Apollonius it hagyuan Thar-
ſiát, Tyriában eueze, nē iõ többé ide, az Daikais meg
hólt, kitõl tudnéc félne.

Meg õletem inkább, ſoc drága gazdagſág marad
en reám rólla, kiuel Leanyomat ſépen felépitem, ki
büntetne meg rólla: de mi módõ legyen? no eſembe
iutà, nám vólt nagy könnyű módgya.

Imè egy Faluból iutà be hozzáya egy öreg ſzó-
kàs, aual meg ſerzõdéc igen nagy neheze lòn kòſ-
tõc à tokmálàs, iám bor ember léuén nem kel vala né-
ki az ártatlan vér ontàs.

De nem lòn mit tenni, raigiré magát, csak hogy
ércze à mógyát, Meg mutatà néki Dioniſiades à Dai-
ka koporſoyát, holot ſép Tharſia ſirua hía vala akkor
is Attyát, Annyát.

Más napot váránac, és az paraſt ember magát
otben meg vonà, be iõue Tharſia ſokot ideyébe, ha-
iát az ember kapà, és az földhöz ſuita, hogy azon Ol-
tárnál õtet fel méſárlana.

Könyõ-

Könyõreg Tharſia, Wram mit vétettem valaha
te ellened? aſt ſem tudom ki vagy, ſoha nem iſmertē
ſemmi nemzerſégedet, Könyõrúly meg raità, Wrà
ne veſes el ily büntelen engemet.

The ophilus monda, mert az vala neue, vgy va-
gyon te nem vétél, De az Attyád nagyot, hogy té-
ged it hagyot ſoc kinczel õltõzettel, Mert azért õlec
meg auagy ha it hagyot, hogy nincz valaki vélled.

Felele az Leány, wram, ha büntelen ennékem
meg kel halnom, Czak aſt engedgyed meg, hogy az
liſteneknec en ſirua meg gyónhaſſam, meg engedé
néki Leány térdre eſec imátkozic csak laſſan.

De imè hertelen az Tenger pártjáról hárõ Tol-
uai meg látà, oda futamánac, eſébe ſem vöue az em-
ber, ſiualkodua, Meg fogác à Leánt, à Tengerre ví-
uec, az ember el fálladà.

Dioniſiades kérði Theophilust, el iárté ez dolog-
ba, En el iártam vgy mond, De az Váras elõt, kérlec
õltõzzunc gyàſba, Sírunc, és ha kérdic, mongyuc
aſt hogy meg hólt à ſép leány Tharſia.

Stranguilio hallà, csak el álmeikodéc ez dolgon
õ magába, mert híre ſem vala az feleſégénec ily álnoc
ranaczába, Mit miueltel, vgy mód, hituán aſſonyál-
lat az Király leányánac.

Tudodé ez Váraſt minemű éhſéghből Artya ki
ſabadità, Maga ſükſégéuel ſemmit nē gondola, min-
dent minékunc adà, Te tudod Wr liſten ſemmi réſem
ninczen Tharſia halalába.

Viuéc az Toluaioc ſép leánt Tarſiát Machilena
Várasba, Az tób Raboc kòzõt le teuék õtetis, és bo-
czátac áruban, egy Keritõ meſter erőſen kerengi,
hogy meg vegye Bordélyba.

De Athanagoras az Váraſnac Wra, ékes terme-
tét látuan, ſemérmetelſégét, le figgeztet feyét, ſép or-
tzayát

Cz

ezayát czudálván, Meg akara venni, fáz aranyon ké-
ri, nem veheti drágábban.

A Kerítő gyorsan két fázat ighire, csak övéye
tehesse, Athanagoras en nec bossúyára három fáz-
ra fel méne, egy másra mind addég fel verék az árrát,
hogy ezerre raméne.

No nem veszekedem az Bordély mesterrel A-
thanagoras mongya, meg engedem venni, és ostan
mikor be vísi az Bordélba, legh első en léfec, à ki
hozza megyc, meg rontom virágába.

Az Bordély mesterrel el kellett menni fép le-
ány Tharsianac, Ki egy vndoc képet Bordélban tart
vala neuzeuén Priapusnac, afit imádgyc vala tér-
dekre le esuén az fegény rab leányoc.

Bordély mester mongya imádgyc ez képet es-
selt tédre előtte, Hogy lehet az vgy mond, ha soha
nem láttam ilyen éktelenséget, Meg kel lenni vgy
mód az Mester, mert drágán vöttelec en meg téged.

Monda az Leanzo, meghis Wram kérlec, ne ve-
ses el engemet, ne ferteztettem meg az kép imádás-
sal, az en füzefségemet, Kiért mind öröcké iót mon-
doc vtánnad, és diczirlec tégedet.

Felele az Mester tudodé hogy nállam nem fogh
semmi könyörgés, mint az Hohérnális nem hasnál
ember nec tudod semmi fizetés, Azért ne könyörögy
se ne siránkozzál, mert hasna igen keués.

Mind az által hagyà hogy az Vice mester fepen
fel öltöztetné, felibe meg írna, hogy fél Ghirát adnà,
à ki előbe érné, Az vtán az kősség csak egy egy pénz
értis fabadon ferteztetné.

Be viuék egy házban nagy Trombita főual, dob
főual à Tharsiat, ot Athanagoras, de egy Patyolattal
be fedte az ortzayát, be méne elsőbe hogy meg fer-
teztesse à fép Leány Tharsiat.

Tharsia

Tharsia mingyarást labaihoz esuén, kérlec wram
tégedet, Ne kissebiczed meg vgy mond illy méltatlà
az en füzefségemet, Király leánya vagyoc, noha az
ferencze ebbe hosta igyemet.

Eft Athanagoras haluán el pírula, Ortzayát el
fordità, Meg kérdezé iobban, és mind meg beféllé
állapattyát Tharsia, Húf aranyat aduán, az ő virágá-
ba à fép Leánt meg hagyà.

Többet attam vgy mond hogy nem az mind re-
ád az Bordély mester vetet, à mit nekem mondál,
mond azoknakis csak, à kic hozzád be iö nec, és tiff-
tán meg marat z ezen füzefségben néked reà felelec.

Igy Athanagoras az aiton ki méne, Más érke-
zéc helyyébe, Az dolgot annakis miként az első nec
rendel mind el beféllé, Hetuen két aranyat az Leán-
nac ada, és előlle ki méne.

Eft Athanagoras mosoliogya vala de semmit nē
fól vala, Vissza mennec vala, bō pénzt aduán néki, de
ki nagy köny hulatua, Kit az it kún állok egymásra te
kintuén, el álmelkodnac vala.

Más nap az Mester nec Leány az pénzt viué, iho
vgy mond az ado, Felele az Mester afit igen akarom
hogy vagy illy adakozo, Ez vtánis hagyom hogy az
pénz gyűtésben ne légy hátráb marado.

De hamar meg hallà hogy még füzefsége helyyé
az Tharsianac, Meg hagyà tarsianac hogy fél felé vín-
né, érné végét már annac, El viué az Leánt, kérdi ha
vgy volna az mint mongyác tarsianac.

Felele az Leány megh lsten akarya en mind ad-
dég füz léfec, Mód az Vice mester, Mond megh te-
hát az pénzt tegnap honnat ferzettet, Sirásomért at-
tác, értuén nyauallyámat, vgy mond meg keferültec.

De kérlec tégedis könyörűly meg raità ne roncz
meg virágomban, Felele nem tudom meggyec mert

Kérdi kie legyen a fűép cifrás Haio, hun lakná-
mac őmagoc, Mert senkit közzűlloc ő nē ismerhetne,
kiczoda

czoda volna wrok, meg mondác nékie, hogy Apollonius volna az ő Királyoc.

Eo magais, mondnac ez Haióban vagyon, de csak sir es bányodíc, Mert szép Felesége, leánya meg hóltac, az miolta budosic, sőt az bánat miat ő magátis féltűc hogy halála történic.

Vigh Athanagoras, meg kérdé Királynac neuét, és hozzà méne, Kéri ne bányodnéc hanē magánakis egy kiczidet keduezne, Ennéc innéc véle, talám efiyi bánat vtán iutna öröme.

Meg sem hallà fauát, sőt még hozzáyais nehezē boczáttatta, Athanagoralis egy Leányért küldē ki uel vigasztaltatná, ez vala Tharsia, Apolloniúsnac egyetlen egy leánya.

Az Bordély mesternec fáz aranyat küldē, csak hogy hozza ereffē, Mert ő látta vala mely hathato volna az Tharsia befēde, de meg sem gondolta hogy Attyáual Leánt igyen fēmbe kericze.

Leány elérkezēc, kéri, az Haióban Királyhoz alà menne, ékes befēdiuel nagy somoruságát forditanà öröme, Leány alà méne, de Apollonius egy fál lat sem terűle.

Apolloniúsnac à nyakán Tharsia cziggedē és vgy kéri, mullyanac el Király hogy ha lehettēges Felfēgednec bánati, Ha bizuást folhatoc, az én bölczēségem Felfēged meg ismeri.

Haragyában Király Leánhoz leggyente, mert másnac véli vala, Mint Bordélyba laktat ő Tharsiat finte csak vgy beczülli vala, Mert nem tudgya vala hogy finte az volna az ő édes Leánya.

Leány sirua mongya, czudálom en Király az te kemény fűuedet, Az én fűleimis Király nemből valóc veled en befélhetnéc, Altistrates Király leánya vólt Anyám, Lucinánac neuezte.

Hogy

Hogy Apollonius hallà raita kapà, hát te volnál Tharsia, Vgy neueznec vgy mond, fel vgrék az ágyból, Leányat apolgattya, Sántalan folgait nagy vigh örömébe mind őfue kiáltozà.

Athanagoralis à nagy vigaságra gyorsan alà futaméc, Czudállya mi dolog remēfēge kűűl mert ez vigaság esēc, Athanagorasnac mind az egēf dologot rend fērent meg befēllēc.

De Athanagoras mingyárt térdre esēc, és azon kéri Királt, Hogy ne adná másnac hanem inkább néki szép leányat Tharsiat, Mert ő oltalmafta hogy el nem vettette fűzēsēge viragát.

Király meg ighirē, de az Bordély mestert ha őis kézben adná, Rettenetes kinra ám mingyárt az latrot Király kezében adà, Az Váraszt peniglen fáz ezer arannyal Király aiándēkozà.

Athanagorasnac az Leánt vgyan ot az Várasbà meg adà, De mind az Veíuel, Tharsis Váras által Tyriába indula, Intetēc álmába, forditanà vtát Ephesus Várasára.

Diana affōnac ot vagyon iól tudod Király gazdag Temploma, Illic hogy Felfēged ennyi budosafát néki elő fāmlállya, Minden ferenchezēt Minden al lapattyát ot nékie aiánlya.

El térítē vtát azért Ephesusra, véle vei ő Leánya, Az Templomba méne, nagy fen fōuál elő budosafát fāmlállya, Ot ál szép Lucina, az fōkat halgattya, gödolkodíc magában.

Touab nem álharà, hát te volnál vgy mond, ő Király az en Wram, Mert Lucina neuem, Altistrates Király penig az édes Attyám, Híla az Istennec remēfēgem kűűl hogy látac édes Wram.

Tettzēc egy álomból való fērkenēsēc az Apolloniúsnac, El fogya magábà nagy fērelme miat, czűg nyakán

nyakán Lucinánac, Sirnac nem külfömben, ha egy mástól ísmet el válni akarnánac.

Ephesusbol azért Király elindula nagy Antiochiába, Ot viyobbá magát és szép Feleségét ísmet coronástità, végre mindenestől nagy örömmel rakua, be állà Tyriaba.

Ot sem sokat lakéc Athanagoraszac adà, mert az orfígot, ő maga Tharsisba iöuén meg keresésé gazdáyát Stranguiliot, Mind feleségéstől rettenetes kinnal meg öleté az latrot.

Onnat elereduén, iöue az Ipához Pentapolis Várasba, Kít aít tudgya vala ideyéhez képest, hogy régen meg holt volna, De lám még él vala, és nagy örömbe csak hogy meg nem holt vala.

Nem vala magzattya töb szép Lucinánál, kire az Orfíg maradna, Apolloniuszac hagyà ezokaért aít is testamentomba, Vgyan ot létébe Apolloniuszac Altiſtrates meg hala.

Király à Haláſt is ám meg keresteté ki enni adot vala, és ki tanaczából az Várasba menuén Királyhoz iútót vala, Meg aítándékozà mindē nemzetüel, nagy wrrà tötte vala.

Nyoltzuà estendeig élt Apollonius az vtán Lucinával, Soc fia, leánya marattac vtánna tellyes birodalommal, Hogy ha ez dologba semmi nē vólt, kérlec, megérd egy nem tudommal,

Az ki ez éneket rendelé versekben, ighen bizic Istenben, Mint Apollonius Király az Tengeren, budosuán elmeiében. Azezer öt szaznac, és az nyoltzuán nyoltznac kétféges eleiben.

NB

RMK I 242.
EZ VILAGI NAGY
SOC ZVR ZAVARROL
valo Enec.

Boo.

Az Töldi Miklós éneke notayára.

Bogán M. Reze

Rfág Világ iárni sokán keuánkoz-
nac, Kic innoctal birnac sokat
látnac hálnac, De est en egy hely-
ről mutatom azoknac, Annyi
költségekben csak nékem rést ad-
gyanac.

Régtől fogua vадnac az Mennyei Wrac,
Két féle fogai az kic fárnyan iárnac,
Egyic féle Sentec, körülé forgódnac,
Másféléc feketéc tölle táuolyban laknac:

Bennec egy nehánnyat Pokolra rekeſtet,
Holot bűnőseket véllec kénzat gyötrét,
Kic csak hirrel értic ez Világ müt köuet,
Az bűnös lelkektől az kic ki vesnec mindent.

Ezec köſt az egyic egyſer ki kéredzéc,
Hogy ſeméuel nézze Világ mint vesődnec,
Az Lelkec oly iaiyal oda mire iönec,
Mí iotól váltac meg mikor Pokolra mennec,

Kapa az egy Angyalt és el ſem boczátà,
De nagy lſtenkedue mind addég vntatà,
Hogy mind ez Világot meg mutogattatà,
Mert az Nap világon iárni mint vak nem fokta.

Vtban mind az kettő azért el indula,
Setétéſſel Angyal nagy tanáczot tarta,
Hól találna egy helyt kítől mindent látna,
Mert ſetét nec menni Menybe nem ſabad vólna.

Dz

Ottan

Ottan meñyűnc vgy mond egy magas Hauasra,
Vagy hegyeket rakunc nagy hegyec hátára,
Auagy rakunc többet Babylon tornyára,
Nem bányaa aſt Iſten mert láttya hogy mind ióra.

De eſt az Setétes lehetetlenec mongya,
Azért nagy ſer ſóval az Angyal bíztattya,
Angyaloc dolgaſt eſſen forgattya,
Teremtéſtől Iſten általoc mit csinálà.

Iſten teremteſkor nekűnc paranczola,
Ennyi nagy alkotmánt mind velűnc csinálà,
Velűnc Vizezenkor Világot rontatà,
Ez nagy Hauafokat vízzel akkor hanyatà.

Nagy Babylon tornyát hogy ez Világ rakà,
Hogy aſt így elhanyà mi velűnc le ſállà,
Oet Váraſt az bűnért csak egyűnc meg rontà,
Mind tartományoſtól föld alá vízzel nyomà.

Tahát nagy Aegyptuſt vallyon vgy ki veré,
Végre Királyoſtól Tengerbe ki veſté,
Annyi ezer Sídót mind csak egyűnc veſté,
Moyſeſt czodákra mind csak egy erőſíté.

Oſtán Ieruſalem népét egyűnc vágà,
Harmad napig ludàſt döggel meg puſtita,
Ieruſalem alá Senacherib ſállà,
Sáz nyólt zuan őt ezer népet egyűnc le vágà.

Tuddé hogy az Chriſtuſt Pilatus őrzeté,
Egyűnc az ſereget mind az földhez veré,
Az nehéz Koporſót mint tollat fel veté,
Szent Perert nagy czodán az Tömletzből ki viúé.

Oktalannac azért ne völd az mit mondoc,
Hogy egyűnc nagy Hauaſt máſikra rakhatoc,
Az Iacob laitrayan en veled nem hágoc,
Mert csak fényeſſeckel egyűt en azon íároc,

Fogà ottan Angyal Caucaſuſt emelé,
Nagy Aman Hauaſra fellyűl hempellyité.

Azra

Azra az Setétteſ fel hágà el nézé,
De mind ez Világra onnat nem tekinthete.

Ide Nap eſetre Romát s Neapolt láttya,
Czak Dúna mellyekit nézheti eſakra,
Candiát fél felé csak aligh ſaidittya,
Nap keltre tettze Aliánae kis ſólttya.

Több hegyeket azért bontà meg és rakà,
Két teteyű Parnaſt ſinte fellyűl hagyà,
Tahát már mindent lát azért azra hágà,
Az két hegy tetőre ketten két felé ſállà.

Lattyac kőrőſ körül ez ſéles Világot,
Az föld körül Tengert mint egy lógo nagy tót,
Hegyec és Vizec kőſt ſoc bolygo állatot,
Az apro férgeknek lyukokat annye Váraſt.

Angyalnac Setétes mongya aſt kevánnya,
Hogy az Emberekhez közelben iutaſſa,
Ssauokat mind hallya, dolgokat mind láſſa,
Nagy gyönyörűſéggel hogy ſen aſt katzaghaſſa.

Dolgát mert Pokolban félben azért hatta,
Hogy egy lélec ſauán az földet kevánta,
Kit ſomſédgya tegnap ebédére hitta,
De ez nem mehetet hanem mára fogadta.

Illy beſéd kőſt házról egy czerép eſet ra,
Véres aggyal ottan ſietet Pokolra,
Ez léleknek dolgát ő igen katzagta,
Hogy ſauát ſomſédnál máſod nap nem álhatta.

Setéteſt az Angyal ottan meg oruoſlà,
Egy beſéddel ſemét meg világoliſtà,
Hogy meſſűl, mint közel mindent ſínén látà,
Az Angyaltól mindent neuén kérdé és tudà.

Igen r ſtes erőſ Olaſt egyűt látà,
Ki egy Bikát emelt vára vgy tántzola,
Iò köz földön viſi, tzelnál le hagyità,
Olaſ Gőrdögeckel elegy ezen tapſola.

La mint

La mint bizic vgy mond, magát mint el hitte,
Hogy annyi soc lélec nagy ereyét néfte,
Hogy meg hal s rutúl hal, soha ást nem vélte,
Mert seme meg vakúlt csak az mostanit néfte.

Am vtban egy Erdőn két águ fát lele,
Két erős karyával ást halitá ketté,
Raita által nyúla, az fa oda czípé,
Ot az erős keuél néffe Farkas meg eué.

Ezen az Setétes nagyon hahotalá,
Mist láta kit Angyal Cyrus Királynac monda,
Am Cresusra megyen, ást hogy ha meg bírya,
Nem tart ez világon ki őtet meg várhasa.

Tanácza Cresusnac egy Görög bölczel,
Fekő arany ágyon, de hallyc mit befél,
Látod nagy kinczemet és Vduarom mint él,
Tuddé ha nállamnál hól vagyon bodogb semély.

Az bodog csak keués, az Görög ást mongya,
De tudom bodogb vólt egy Papne két fia,
Ki vén Annyát czodán Taligán hordozá,
Sép hírrel más napra mind az kettő meghala.

Rutúl néz rá Cresus, de ám meg engedé,
Ha mist ollyant látot ám ismet meg kérdé,
Tellust nállunc, vgy mond, ki bódogúl éle,
Sép hazáya mellet Hadban vénkorban vesse.

Am nézd mint haragfics a bölczet riastya,
Besztye hát nem vagyoc bódogén, ást mongya,
Nem vagy, vgy mond Solon, ást halál mutattya,
Ást ha sépen ered mondlac annac vtánna.

Tetőn az Setétes est igen dicziré,
Hogy az Poklyakat Solon emlegeté,
Cresus köuetire az Angyal tekinte,
Kiket egy házakhoz soc Arannyal kéfíté.

Sínét és villamát az Setétes nézi,
Mongya hogy hallotta hírét, nem ismerte,

De semmiben az Aranyat nem diczirné,
Mert senkit meg nem tart hogy Pokolra ne menne.

Kedw és marha, el híd: az Angyal est mongya,
Soc had, lator, Toluáy földet azért bántya,
Hamis hit, Kalmárság embert arra hátya,
Soc vér húl az mia, Tengert soc azért fúttya.

Azért mert ő ritka, mert keués talállya,
Astis mint az onat az föld alól váya,
Setétes az embert nagy bolondnac mongya,
Illy nehéz halouánt hogy oly igen keuánnya.

Igen neuet raita Solon, sem keuánnya,
De hallyc Királynac felől a mit monda,
Tuddé Király ha kel az Arany pogácza,
Az Isten házában és ha tölled keuánnya.

Am lásd hogy ha nem kel, az Király ást mőgya
Nincz Istennek illy lép: így léssen bódoggá,
Ségény hát az Isten, az bölcz Solon mongya,
Hogy Menybe nincz néki nálladnékül aranya.

Raita kérlec Király meg ne haragodgyál,
Ertem keuefcs Vas terem it Aranynál,
De az Vas kellene inkább az Aranynál,
Mert ha hadad léssen nincz arra iób az vasnál.

Bizonnyal beféllic Cyrus indút reád,
Ez soc kinczed őué ha nincz elég vasad,
Isten est ne adgya, de látod temagad,
Országodnac az vas hogy Aranynál iób tudgyad.

Istennek sem Vasad sem Aranyad nem kel,
Templum kinczit ha ki hallya ha neki kel,
Fel kél csak egy orris reá megyen éiyel,
Meg sem tartya Isten: mert nem ségényül ezzel.

Tölle nehéz neuén, laddé Cresus hallya,
Hogy egy ségény Vendég az iót bátron mongya,
De az Görög Solont maídan meg ohayttya,
Am Cyrus reá fál, meg veri és meg foghya,

Rakás

Rakás fára Cresust ám Cyrus hágattya,
Alatta meg gyúttya, ő Solont kiáltya.

Laddé hol egy Affony Scithiát iargallya,
Tomyris az neue, Cyrus hadát le vággya.

Am Cyrust keresi ám feyét el vágá,
Tömlő vérbe veté, hogy igyéc kínállya,
Laddé amaz iffiat: az az Cyrus fia,
Ez az nemes bolond kegyetlen magát rontya.

Tön ezen nagy katzait az Setétes s mongya,
Ki hitte hogy végre mindenic vgy iárná,
Oly keuelységekért most s mire lássa,
Ha afit sem erdemlic hogy ki neuket hallya.

Amaz fris Bársonyos koronás kiczoda,
Kinec Gyúrót visen egy halból Sakácza,
Es vgy mond az Angyal Polycrates Vaida,
Hires ió ferenczés kit el árúl Apródgya.

Nagy bodogságából egy sem pillantással,
El marad s meg bárad teste akaftó fán,
Mert gonosóc hágnac azért oly magassan,
Nagyobbat eseneckibe ay föld meg roppan.

Katzagá Setétes és monda Angyalnac,
Ennyi ióban semmit Pokolba nem hoznac,
Kiuel olly keuellyec mostan és tobzódna,
Maga vgy fülettec miképpen oda fálnac.

Vgy vagyon de nézzed egyebec mit téfnec,
Amazoc hartzolnac, ámot Hayón mennec,
Sántnac, kufarkodnac, kuldulnac, perelnec,
Egy zur zavar neue az földön az életne.

Az Várasoc féskec mint annya méh kasoc,
Kiben kinec kinec sayáttyc fulakyoc,
Egymást tasigállyác az herec és nagyoc,
Az erőtlen méhen czípnec és laknac azoc.

Mellettec s körüllec forog irigylég,
Félelem, bolondság, torkosság, fesuenység,

Harag

Harag és gyűlölség, ezeckel reménység,
Elegy az keuelység, és az telhetetlenleg.

Ot mind nagyob bölczeb tudatlan bolondság,
Elegy mindeneckel az elmei vakfég,
Fő polgár ezek kőst az gyűlölség s harag,
Az irigység, fűkség, az pénzre nagy keuanfág.

Ben ezek és alat laddé mint bolyognac,
Reménység s félelmec feyec felet iárnac,
Az iyedezifec laddé mint aláznac,
Sokat reménfégec faioc tatua mint hagynac.

Igen vékony főfál minden állapottya,
Kire földieket Isten ackaftotta,
Mindennec életét halalát el látta,
Azért fabad vton mindeniket boczáta.

Eggyet ám más lator egy éiyel le vágá,
Pók háló fonala annac le fakada,
Amaz Wr helyére egy folgáya állá,
La mely nagyot zerdült hogy az földre le omla.

Némely igen fen ál és nagy terhet téfen,
Az pók fonal gyenge és rólla le czeppen,
Amaz csak nem földet éri, esic könnyen,
Somfédgya sem tudgya mert czattanása ninczen.

Sokan csak neuedhetz ha mind el tekinted,
De erdemek ferént meg sem neuedheted,
Mihez nagyob keduec ferelmec csak nézzed,
Az reménfég közöt mind húlnac el tekinczed.

Tellyes ereiekből ollyant igyekeznet,
Kire tekinteni sem kelne ehesnec,
Hogy finte meg kapnac a mit kerestene,
Az ió halálraitok: neffte veleik mint innenec.

Igen ióc folgáya halálnac s Angyala,
Dög, nyilalás, hideg, fűfogás, colica,
Dagadás, nagy foc var, vérhas és arena,
Fegyuer, istrang, méreg, kőfűeny, vénfég istapya.

E

Belé

Belévec egészen egyyikis nem megyen,
Mikor az szerencze forog mind kedueken,
De mieltt szerencze meg tér az emberen,
Soc iay vesic ottan kiáltás nyegés léfen.

Ideyen még elől ha gondoltác volna,
Hogy még megis hálnac, az föld máfé volna,
Egy keuelsé rayta ha ki vándorlana,
Mindent mint egy álmod az lsten it hagyatná.

Magoc ez gondolua eléb iobitanác,
Ez világi jóhoz nem ragazkodnánac,
Iózanon élnénec bátron meg hálnánac,
Auagy halálockor keuesbet bánkodnánac.

Vgy mint egy örökbe miuel hogy bítanac,
Ha halál szolgálja bítanac,
Ha fogya vagy vífi vgyan boffonkodnac,
Mert nem hitték hogy ez soc iótól meg vályyanac.

Sőt ha tudna amaz ki szép házat rakat,
Siettet kinferget mindent igen forgat,
Hogy mieltt végezi ottan fiue fogtat,
Az drága epefiben egyser sem vaczorálhat.

Az vagy kinec ma löt egy férfi gyermeke,
Kit Attya neuére ottan keresie,
Ha tudná hogy heted estendön el vesne,
Veledé hogy rayta mint örül ily örülne.

Bolond az ki nézi csak est és czodállya,
Hogy az somféd temet, másfelől nem láttya,
Az most let magzatról imest bodogittya,
Olyan pók fonalon hogy ezis fűg nem tarttya.

Ostrán határ végét nézd mennyen perelnec,
Pénzt és soc szépseget ki nem kel, mint gyűtnec,
Czodáld hogy io izét azokban ereznec,
La mint hiyac őket és mely sirua engednec.

Gazdag Wrat, Királt mely bodognac tartnac,
De semmi iouokban soha nem maradnac,

Kese

Keferüt édesnél s boffút többet látnac.

Háborún rettegue gyűlösegekbe laknac.

Az Wrafág édes kit sockan keuánnac,
Mind titkon mind nyiluan lesik azra vághnac,
Soc vduar hazugya és tanácok rontnac,
Ot az betegséget bánatoc Wralzkodnac.

Tehát az köz népnek nézzed nyauallyáiát,
Az első vizeknek láttad buborekyát,
Az víz finén fel fűt puffador taytékyát,
Ehez hasonlicza emberek állapattyát.

Hogy léfen némellyic, oly hamar meg fokad,
Némely iókig fen láb, kihez töb is ragad,
Akar mint puffadgyon de végre le rodogyad,
Embert ily fel hordoz ki belőle ki fakad.

Illyenec im látom, megis mely keuelyec,
Vgy mond az Setetec és mely versenyefec,
Wrafág rof marha az mit vgy feretnec,
Maga egy fillyértis nem vihetnec el vellec.

Akarodé innét hogy nagyot kialczac,
Oktalan dolgokba magoc ne farasfác,
Az halált míg élnec semec elöt tarczac,
Semmit oly drágánac ez földit ne gondollyác.

Monda it az Angyal ninczen abban hason,
Ha vgy kiáltafis hogy meg fakatz azon,
Mert dúgua az fűlek, mert félne mind azon,
Hogy ióra intő so ő fűlekben ne hason.

Oka tudatlanfág és pokol hit bennec,
Fúrva sem nyit hatnád fűlec meg ezeknec,
Czak keuelsen vadnac kic igyenest néznec,
Föld állapattyához kic iobbadon ismerne.

Nem sükség ezeknec mondani az mit tudnac,
Nessze táuól álnac az többin katzagnac,
Az többi mind bannyác kiknec nyiluan főlnac,
Mongyác hogy rövid nap közüllec ki indulnac.

Ez

Soc

Soc katzagás vtán az Setétec látá,
 Ki ki ő halottját mely drágan takarya,
 Hogy csak oktalanság mert nincz iemmi haszna,
 Régi iob íámboroc peldaia nem ást tarttya.

Tudni valo hogy egy az küldűlnac dolga,
 Föld alatt mint hire s Király állapattya,
 Az kazdag koporsót ha lator nem bántya,
 De egy had ideyen az ellenség meg hannya.

Romát és Niniuét és Ierusalemmet,
 Mutasd meg már végre Babilont Velöntzét,
 Az Angyal mutatà Niniuénech helyét,
 Az régi Románac el hánt tetemét dögét.

Az többit mutatni vgy mond csak semérem.
 Mert az mind el veset csak hírét emlitem,
 Az helyét mind más lét kiknec vége léssen,
 Még az Országockis most nem azok mint régen,

Touab ne mulassunc az hegyet rakyc le,
 Angyalnac Setétec az dolgot kössöne,
 Azzal nagy katzagu az föld alá méne,
 Hogy többi bolondság az mit latot befélle.

Egész világ dolgát minap az tekinté,
 Az ki féckel földön ez éneket szerzé,
 Ezer őrfáz nyoltzuan harba ki ielenté,
 Ha vesed esedbe ez világtól elinté.

